

høje Finansudvalg tidligere har ydet Ministeriet værdifuld Støtte i Henseende til at opnaa Beparelser paa Finanslovens Udgiftsside, er det at haabe, at dette i stigende Grad maa blive Tilfældet i den indeværende Samling. Der er sikkert heller ingen Tvivl om, at de højtærede Ministre vil hilse det med udelt Tilfredshed, hvis ærede Medlemmer under deres sikkert grundige Gennemgang af dette Aars Finanslovsforslag muligvis kunde pege paa Udgiftposter, hvor en yderligere Nedskrivning uden Skade kunde finde Sted.

Medens jeg taler om disse Sparsommelighedsbestræbelser, vil jeg gerne sætte Fingeren ved en enkelt Udtalelse af mit Partis Ordfører (Brorsen). Det ærede Medlem henstillede til Ministeriet ikke at fremsætte alt for mange nye og kostbare Lovforslag, og jeg antager, at det ærede Medlem her sigtede til Love, der nødvendiggør en yderligere Stab af Embedsmænd og Funktionærer. Jeg vil her helt og fuldt slutte mig til det ærede Medlem, idet jeg dog vil sige, at jeg tror ikke, det bliver tilstrækkeligt. Man kommer vist til yderligere at inddrage forskellige af de Embedsstillinger og lønnede Hverv, som Pengerigeligheden og Krigstiden har skabt herhjemme. Mon ikke ogsaa en Del af de mange Kommissioner kunde spares og erstattes med Udvalg, der blev valgt indenfor Rigsdagen, og hvis Honorarer kunde falde ind under Rigsdagsmændenes sædvanlige aarlige Honorarer. Hvad det rent økonomiske angaar, har vi jo det høje Finansudvalg, og hvad det løntekniske angaar, har vi Finansministeriets sagkyndige Embedsmænd og det af Tinget nedsatte permanente, store Lønningsudvalg. Der vilde derved ogsaa naas den uomtvistelige parlamentariske Vinding, at Lovgivningsarbejdet kunde holdes indenfor Kredsen af de Mænd, der nyder Befolkningens Tillid og af Vælgerne indsættes i den lovgivende Forsamling.

Jeg er ved Gennemlæsningen af Aarets Finanslovsforslag standset ved det IX Afsnit af § 19, Statens Tilskud til Videnskab og Kunst. Hvad angaar Afsnit IX A., Bevilningen til det kongelige Teater, skal jeg ikke udtale mig synderligt derom. Hele Spørgsmaalet er meget vanskeligt, idet jeg i alt Fald maa finde, at det under en økonomisk Krisetilstand som den nuværende neppe vil være forsvarligt i Længden at opretholde en Drift, der giver det økonomiske Resultat, som Driften af det kongelige Teater har givet i de sidste Aar, mens man paa den anden Side maa nære meget stærke, ja maaske overvejende Betænelig-

heder ved at søge dette aarlige Driftsunderskud nedbragt ved at binde Millionbeløb i kostbare Byggeforetagender. Skulde det dog ikke være muligt at tvinge Teatrets sikkert alt for kostbare Drift ind under Balancens Kammer ved en haardhændet Omlægning af Driften.

Det er dog særlig Rubrik B under Afsnit IX paa § 19, jeg vil fæste Opmærksomheden ved. Lever vi for Tiden i en litterær Guldalder? Ja, enten maa hele det System, hvorpaa Affattelsen af Rubrik B hviler, de saakaldte Forfatterbevillinger paa Finansloven, være aldeles haabløst umulig, eller ogsaa lever vi — jeg havde nær sagt, uden at vi selv ved af det — midt i en litterær Guldalder, der langt overskygger Adam Oehlenschlägers, Grundtvigs, Christian Winthers og Steen Steensen Blichers Dage. At tænke sig, at vi herhjemme foruden en betydelig Række af fremragende Videnskabsmænd og Kunstnere som Malere, Billedhuggere og Komponister her i Landet for Tiden ejer 79 rent skønlitterære Forfattere af en saadan Rang, saa betydelige, at Staten maa opføre dem til fast aarlig Understøttelse paa Finansloven! Det er dog i Sandhed vel skikket til at vække Forbavselse. Og det værste er, at denne Kendsgerning, at vi ejer 79 saadanne betydelige, fremragende Forfattere, ikke synes rigtig at harmonere med Forholdene paa Bogmarkedet for Tiden. Jeg kan i denne Forbindelse minde om den store Præmie, som vort største Forlag, Gyldendals Forlag, har udsat til den, der vil være i Stand til at skrive en virkelig, ja, jeg havde nær sagt en virkelig Roman, og Forlaget begrunder dette med — og det er det vigtigste —, at den episke Evne synes i høj Grad at mangle hos de danske Forfattere for Tiden. Vel findes der virkelig lødig og god Litteratur paa Bogmarkedet, det vilde være Synd at nægte det; og det vilde saamænd ogsaa være en let Opgave at sætte Fingeren ved betydelige og fremragende Forfattere paa den Liste, vi har i Anmærkningerne til Finansloven. Menderes Antal løber ikke op til 79, ja, løber ikke en Gang op til et Tal i Nærheden af 79; maaske der kunde findes en Snes. Derimod præges vort Bogmarked uomtvisteligt af en Række Quasiforfattere, hvis hele Produktion synes at være anlagt paa at appellere til en degenereret Slægts laveste Instinkter, og de Blade, der har taget sig for at reklamere disse Forfattere op, fortjener ikke Fædrelandets Tak, selv om de aldrig saa meget vil kalde sig Organer for den højeste Oplysning. Den Dag vil